

CAPITOLUL

I

Unde nu-i cap, vai de picioare!

Carl Kobalinski nu e cea mai deșteaptă persoană din lume.

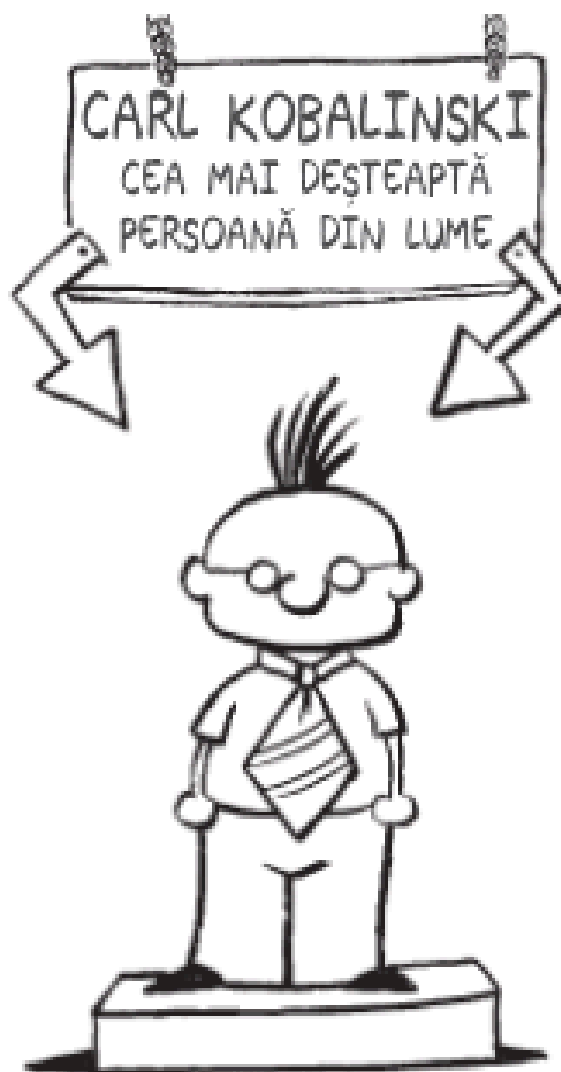
Dar încercați să i-o spuneți femeii cu vesta în carouri.

— Muzeul de Recorduri Mondiale al lui Maury s-a închis, spune ea. Iar tu trebuie să te duci acasă.

— Dar uitați-vă la asta, îi spun eu. E strigător la cer!

— Ce e strigător la cer? întrebă ea.

— Asta, spun eu, arătând direct spre statuie.

— Puștiule, sunt plătită cu opt dolari pe oră să mă plimb prin muzeul ăsta și să mă asigur că nu strică nimeni nimic. Dacă ai vreo problemă cu vreun exponat, spune altcuiva.

— Bineînțeles că am o problemă. Minciuni, minciuni și iar minciuni. Toată lumea știe cine este cea mai deșteaptă persoană.

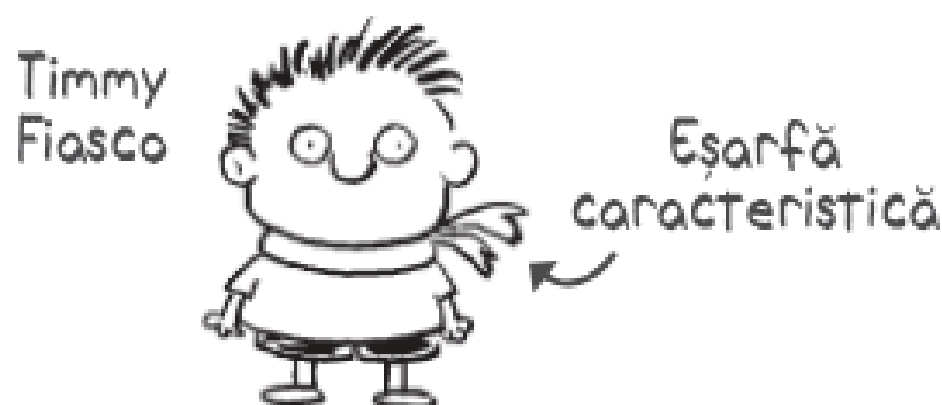
— Minunat, bombăne ea, frecându-și ușor tâmplele.

— Eu sunt! îi spun.

— Bravo ție! spune ea, împingându-mă cu o mână spre ieșire. Acum dă-mi voie să-i arăt celei mai deștepte persoane din lume cum funcționează o ușă.

Sunt tentat să profit de superioritatea mea.

Adică să dezvălui că sunt tipul ăsta:

E un nume atât de celebru, încât va ști imediat că sunt fondatorul, președintele și directorul executiv al celei mai mărețe agenții de detectivi din oraș. Poate chiar din țară.

Dar nu fac asta.

Fac ceva mult mai inteligent.

Mă cațăr pe Carl Kobalinski și încerc să smulg
semnul.

— Ce faci acolo? țipă muzeografa.

— Salvez credibilitatea instituției dumneavoastră! răspund eu.

Dar nu reușesc.

Pentru că nu pot să ajung la semn fără să sar.
Și sunt la trei metri distanță de pământ.

Așa că fac sigurul lucru demn de cea mai deșteaptă persoană din lume.

Sar.

Asta doar pentru a afla că, deși Carl pare să fi avut un creier puternic, statuia lui nu are un gât la fel de puternic.

Săritura mea îl face să se frângă, iar eu mă duc de-a dura cu tot cu capul supraestimat al lui Carl.

Direct pe podeaua muzeului.

Unde aud o altă trosnitură.

De data asta în piciorul meu.

Și îi spun femeii care se apleacă peste mine
singurul lucru logic care-mi trece prin minte:

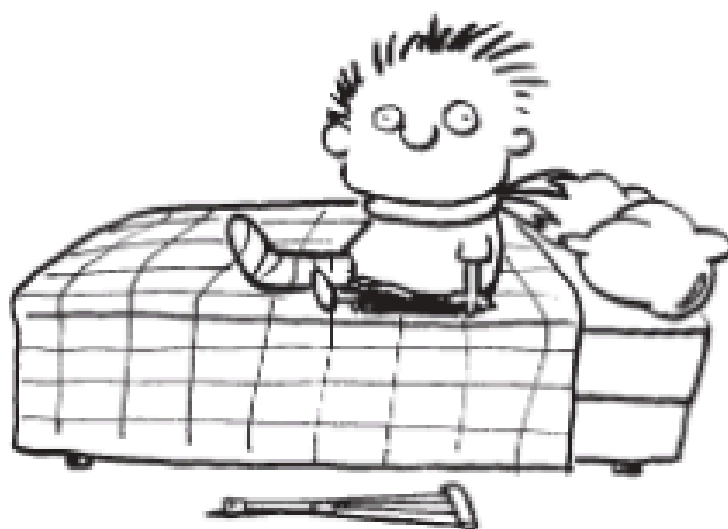
— Ia uite ce-ai făcut!

CAPITOLUL

2

Prizonier în ghips

Când ești nevoit să stai în pat cu piciorul rupt,
poți ori să plângi, ori să-ți scrii memoriile.

Iar Timmy Fiasco nu plânge.

Așa că iată memoriile mele:

M-am născut.

Am etalat măreție.

Am întemeiat un imperiu.

Și acel imperiu a fost clădit în ciuda numeroaselor obstacole.

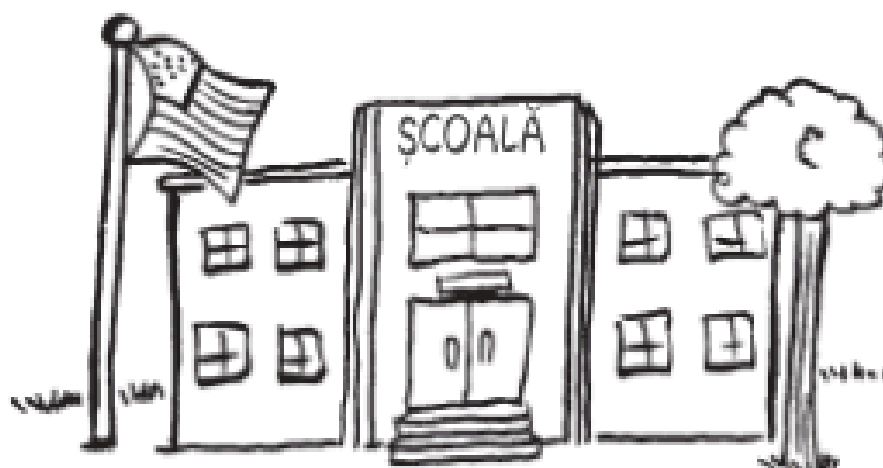
Cum ar fi Obstacolul nr. 1.

Ea este mama mea.

E o persoană de treabă. Dar are defectele ei.

De exemplu, insistă cu încăpățănare să mă duc în acest loc:

Recunosc că școala e un lucru bun pentru cei care au nevoie de ea.

Dar pentru cei atinși de măreție, este o săcăială obositoare.

Apoi Obstacolul nr. 2.

Îl cheamă Total. E un urs polar de șase sute de kilograme.

A crescut la Polul Nord. Dar căsuța lui s-a topit ca un cub de gheață la soare. Și a hoinărit vreo cinci mii de kilometri până a ajuns la mine.

Așa că i-am oferit o slujbă.

Iar în primele șase luni, a fost cel mai de ispravă urs polar pe care l-am angajat vreodată.

Apoi și-a dat arama pe față.

M-a trădat într-un mod atât de josnic, încât nu pot vorbi despre asta.

Așa că, dați-mi voie să vă spun doar un singur lucru.

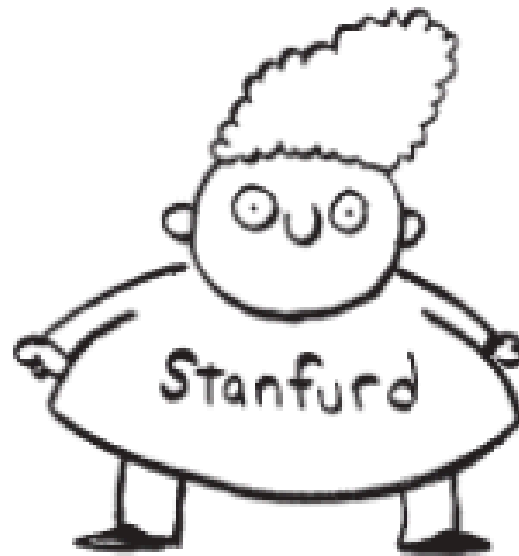
Dacă un urs polar muncește din greu pentru voi în primele șase luni de la angajare, țineți minte ce vă spun:

ESTE UN ȘIRETLIC.

NU îl faceți partener la agenția voastră de detectivi.

NU fiți de acord cu schimbarea numelui agenției din Fiasco SRL în Fiasco Total SRL.

Și dacă tot m-am apucat să lansez avertizări, nici să NU încercați să vă trăiți viața în stilul Obstacolului nr. 3.

Îl cheamă Rollo Tookus. E prietenul meu cel mai bun. Și e plictisitor.

E plictisitor pentru că nu-l interesează decât notele.

E tot ce pot spune ca să-l descriu.

Voi umple spațiul care i s-ar fi convenit în aceste memorii cu un desen al chipului meu.

